

W takim samym terminie powinien pracodawca powiadomić również o zaprzestaniu pracy przez cudzoziemskiego pracownika.

Art. 7. Pracodawca, zatrudniający pracownika cudzoziemskiego w chwili wejścia w życie rozporządzeń Rady Ministrów, wydanych na podstawie art. 1-go, obowiązany jest w ciągu dni 30 od tego czasu zawiadomić właściwego wojewodę (Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) o każdym zatrudnionym cudzoziemcu, podając w tem zawiadomieniu dane, wyszczególnione w art. 6.

Art. 8. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się:

1) do pracodawców, korzystających z prawa eksterytorjalności, o ile chodzi o zatrudnienie dla wykonywania czynności urzędowych lub dla usług osobistych;

2) do przedsiębiorstw zagranicznych przy zatrudnianiu komiwojażerów;

3) do pracodawców przy zatrudnianiu pracowników cudzoziemskich, przebywających stale na obszarach Rzeczypospolitej Polskiej od 1-go stycznia 1921 r.;

4) do pracodawców przy zatrudnianiu wybitnych sił artystycznych i naukowych;

5) do przedsiębiorstw i zakładów pracy państwowych;

6) do przedsiębiorstw natury między państwowej (żegluga, kolej, lotnictwo i t. p.).

Do pracodawców, zatrudniających pracowników cudzoziemskich, wymienionych w punkcie 3 niniejszego artykułu, mają zastosowanie przepisy art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

Art. 9. Pracodawcy lub osoby, działające w ich imieniu winni przekroczenia art. 1, ust. 5 art. 4 oraz art. 6 i 7 niniejszego rozporządzenia karani będą grzywną od 100 do 10.000 zł. lub aresztem do 6 tygodni.

Do orzekania powołane są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 10. Przepisy niniejszego rozporządzenia w niczem nie naruszają przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 sierpnia 1926 r. o cudzoziemcach (Dz. U. R. P. № 83, poz. 465).

Art. 11. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych oraz z innymi zainteresowanymi ministrami, a w odniesieniu do art. 9 Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

473.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 czerwca 1927 r.

w sprawie zmiany przepisów o opłatach adwokatów i komorników sądowych na obszarze sądów apelacyjnych: poznańskiego i toruńskiego oraz sądu okręgowego katowickiego.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Ordynacja o opłatach adwokackich z dnia 7 lipca 1879 r. (Dz. U. Rzeszy Niem. z 1879 r. str. 176, z 1898 r. str. 692, z 1909 r. str. 475, z r. 1910 str. 767, z 1916 r. str. 1263), zmieniona ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 187), ustawą z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 449) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 452), ulega dalszym następującym zmianom:

1. § 9 otrzymuje brzmienie następujące:

„W cywilnych sprawach spornych opłaty będą pobierane stosownie do wartości przedmiotu sporu.

Stawki wynoszą przy wartości przedmiotu sporu:

		do 20 zł. włącznie	2 zł.
1.			
2.	powyżej 20 zł.	60	4
3.	60	120	6
4.	120	200	8
5.	200	300	10
6.	300	450	14
7.	450	650	19
8.	650	900	24
9.	900	1200	31
10.	1200	1600	41
11.	1600	2100	51
12.	2100	2700	62

13.	powyżej 2700 zł.	do 3400 zł. włącznie	73 zł.
14.	" 3400 "	" 4300 "	84 "
15.	" 4300 "	" 5400 "	95 "
16.	" 5400 "	" 6700 "	106 "
17.	" 6700 "	" 8200 "	117 "
18.	" 8200 "	" 10000 "	128 "

Dalsze klasy wartości podnoszą się po 2000 złotych, a stawki opłat w stopniach do 50.000 złotych włącznie po 8 złotych, do 100.000 złotych włącznie po 6 złotych, a powyżej 100.000 złotych po 3 złote".

2. § 10 otrzymuje brzmienie następujące:

"Przy obliczeniu wartości mają zastosowanie odnośne przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach spornych".

3. § 12 otrzymuje brzmienie następujące:

"Przeciw uchwale ustalającej wartość przedmiotu sporu służy adwokatowi zażalenie według §§ 567 ust. 2 i 568 do 575 p. c."

4. § 16 otrzymuje brzmienie następujące:

"Rozprawę w rozumieniu niniejszej ustawy uważa się za kontradiktoryczną, jeżeli z obu stron postawiono sprzeczne wnioski, oraz w przypadkach wymienionych w §§ 542b i 566 ust. 3 p. c."

Za rozprawę niekontradiktoryczną należy się adwokatowi połowa opłaty. Zmniejszenie to nie ma zastosowania w sporach małżeńskich, w sporach, w których przedmiotem jest ustalenie stosunku między rodzicami i dziećmi, w sporach o ubezwłasnowolnienie, o ile toczą się przed sądami okręgowymi, oraz w sporach o uznanie za zmarłego, wszczętych wskutek skargi zaczepiającej, jeżeli powód się rozprawia.

Rozprawę w postępowaniu przygotowawczym (§§ 348 do 351 p. c.) uważa się za ustną rozprawę kontradiktoryczną".

5. § 19 otrzymuje brzmienie następujące:

"Pięć dziesiątych opłaty procesowej należy się adwokatowi w procesie dokumentowym i wekslowym, jeżeli nie doszło do rozprawy kontradiktorycznej".

6. § 20 otrzymuje brzmienie następujące:

"Pięć dziesiątych opłat wymienionych w §§ 13 do 17 należy się adwokatowi, o ile czynność podlegająca opłacie dotyczy wyłącznie:

1) ekscypcyj wstrzymujących spór (§ 274 p. c.);

2) niewłaściwości sądu, niedopuszczalności drogi sądowej, braku zdolności do prowadzenia sporu, braku zdolności procesowej, braku ustawowego zastępstwa albo upoważnienia wymaganego do prowadzenia sporu, o ile uwzględnione zostały z urzędu (§ 17 ust. 1 ust. o ustr. sąd., §§ 40 i 56 p. c.);

3) zwolnienia pozwanego od sporu (§§ 75 do 77 p. c.) albo przejęcia sporu przez następcę (§ 266 p. c.);

4) podjęcia przerwanej lub zawieszonego postępowania (§§ 239 do 250 p. c.);

5) dopuszczalności przywrócenia do pierwotnego stanu, odwołania, rewizji lub wznowienia postępowania albo cofnięcia środka prawnego (§§ 238, 515 ust. 3, 535, 566 i 589 p. c.);

6) sprzeciwu (§§ 341, 345, 346 i 700 p. c.), jako też środka prawnego wniesionego od wyroku zaocznego (§ 513 ust. 2 p. c.);

7) tymczasowej wykonalności wyroku;

8) udzielenia klauzuli wykonawczej, o ile udzielenie było w drodze skargi dochodzone lub zaskarżone (§§ 731, 738, 742, 744, 745 ust. 2, 749 i 768 p. c.), albo zarzutów przeciw egzekucji, dotyczących samego roszczenia, o ile ma zastosowanie § 767 ust. 2 albo 796 ust. 2 p. c., lub też dopuszczalności egzekucji z wyroku sądu zagranicznego lub z orzeczenia polubownego (§§ 722 i 1042 p. c.);

9) niedopuszczalności postępowania polubownego lub uchylenia orzeczenia polubownego (§ 1046 p. c.)".

7. § 23 otrzymuje brzmienie następujące:

"Trzy dziesiąte opłat wymienionych w §§ 13 do 17 należy się adwokatowi, jeżeli jego czynność dotyczy:

1) dopuszczalności interwencji ubocznej (§ 71 p. c.);

2) tymczasowego wstrzymania ograniczenia lub uchylenia egzekucji (§§ 707, 719, 769, 771 ust. 3, 785, 786, 805 ust. 4 i 810 ust. 2 p. c.);

3) ustalenia kosztów procesowych, przez przeciwnika uiścić się mających, albo zmiany ustalenia kosztów (§ 107 p. c.);

4) wyznaczenia czasokresu do zwrotu zabezpieczenia i zarządzenia zwrotu zabezpieczenia w przypadkach określonych w § 109 ust. 1 i 2 p. c.;

5) kierownictwa procesem lub sprawą łącznie z wyznaczeniem lub zmianą terminów i czasokresów;

6) przyznania lub odebrania prawa ubogich, jako też nałożenia obowiązku następnej zapłaty kosztów (§ 126 p. c.);

7) właściwości izby dla spraw handlowych (§§ 103 do 106 ust. o ustr. sąd.), wyznaczenia sądu właściwego (§ 36 p. c.); przejęcia postępowania w sprawach o pozbawienie własnej woli (§§ 650 ust. 3 i 651 ust. 2 p. c.), wyznaczenia komornika sądowego (§§ 827 ust. 1 i 854 ust. 1 p. c.) albo sekwestratora (§§ 848 i 855 p. c.);

8) wyłączenia sędziego, sekretarza sądowego lub biegłego (§§ 42 do 49 i 406 p. c.);

9) nałożenia na sekretarza sądowego, ustawowego zastępcę, adwokata albo innego pełnomocnika, jako też komornika sądowego obowiązku ponoszenia kosztów spowodowanych ich przewinieniem (§ 102 p. c.);

10) przedstawienia przeciw uchwale ustalającej koszty (§ 104 ust. 3 p. c.);

11) zobowiązania adwokata do zwrotu dokumentu wręzonego mu przez przeciwnika (§ 135 p. c.);

12) zobowiązania do złożenia zeznań lub opinii (§§ 386 do 389 i 408 p. c.);

13) środków przymusowych przeciw świadkowi lub biegłemu, jako też zasądzenia ich na koszty lub karę (§§ 380, 381, 390, 409 i 411 p. c.);

14) ustanowienia zastępcy strony nie mającej zdolności procesowej albo strony nieznanej, zastępcy dla gruntu, którego właściciel się wyżył, albo dla dziedzica, który jeszcze nie objął dziedzictwa (§§ 57, 58, 494, 668, 679, 686, 779 i 787 p. c.);

15) sprostowania wyroku lub stanu faktycznego (§§ 319 i 320 p. c.);

16) wykonalności wyroku w części niezaskarżonej środkami prawnymi (§§ 534 i 560 p. c.);

17) zezwolenia na dokonanie doręczenia lub czynności wykonawczej w porze nocnej albo w nie-

dziele lub w dni świąt powszechnych (§§ 188 i 761 p. c.);

18) egzekucji;

19) udzielenia albo cofnięcia klauzuli wykonawczej, o ile nie dochodzi się go w drodze skargi (§§ 724 do 730, 732, 738, 742, 744, 745 ust. 2, 749, 795, 796 ust. 1, 797 ust. 1, 3 i 929 p. c.), albo udzielenia dalszego wypisu wykonawczego (§ 733 p. c.);

20) zarządzenia zwrotu zabezpieczenia w przypadku § 715 p. c., jako też udzielenia zaświadczenia prawomocności (§ 706 p. c.)"

8. § 24 uchyla się.

9. § 26 otrzymuje brzmienie następujące:

"Jeżeli sąd powiatowy lub sąd okręgowy przekazuje spór innemu sądowi (§§ 505, 506 i 697 p. c. oraz § 27 rozp. Rady Związkowej z dnia 9 września 1915 r. w przedmiocie ulżenia sądom, Dz. U. Rzeszy Niem. str. 562), wówczas dalsze postępowanie przed sądem, któremu spór przekazano, stanowi wraz z postępowaniem przed sądem, przed którym skargę wytoczono, jedną instancję w rozumieniu § 25".

10. Punkt 6 ust. drugiego § 29 otrzymuje brzmienie następujące:

"6) postępowanie w przedmiotach wymienionych w § 23 p. 5 do 17".

11. Punkt 3 ust. pierwszego § 30 otrzymuje brzmienie następujące:

"3) spraw wymienionych w § 23 № 3 i 4".

Ustęp ostatni tegoż paragrafu otrzymuje brzmienie następujące:

"Ustalenie kosztów łącznie z przedstawieniem przeciw uchwale ustalającej koszty i zmiana ustalenia kosztów (§ 23 № 3 i 10) stanowią jedną instancję. To samo ma zastosowanie w przypadkach określonych w § 23 № 4".

12. § 52 otrzymuje brzmienie następujące:

"W tej samej wysokości, co w pierwszej instancji, wynoszą opłaty w postępowaniu odwoławczym i rewizyjnym".

13. § 76 otrzymuje brzmienie następujące:

"Za sporządzenie pism, jako też na pokrycie opłat za przesyłki pocztowe pobiera adwokat opłatę ryczałtową, o ile sporządzenie pisma lub wysyłka pocztowa mieszczą się w ramach czynności podlegających opłacie.

Poszczególne opłata ryczałtowa wynosi dwadzieścia od sta przypadającej do uiszczenia opłaty, jednakowoż najwyżej sto złotych, a najmniej dwa złote.

W przypadkach §§ 43 do 45 opłaty ryczałtowe należne pełnomocnikowi procesowemu i drugiemu adwokatowi oblicza się od sumy opłat przypadających obydwu adwokatom. Z tej kwoty opłaty ryczałtowej pełnomocnik procesowy otrzymuje dwie trzecie części, drugi adwokat—jedną trzecią część.

Obok opłaty ryczałtowej przysługuje adwokatowi opłata kancelaryjna:

1) za odpisy sporządzone na skutek osobnego wniosku;

2) za odpisy skargi sporządzone i zawierzone przez adwokata, jeżeli ich użyto do sporządzenia wypisu wyroku (§ 317 ust. 3 p. c.);

3) za sporządzenie odpisów, które wychodzą poza ramy czynności podlegającej opłacie.

Wysokość opłat kancelaryjnych określa się według przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach spornych.

Opłaty telegraficzne oraz telefoniczne w obrocie międzymiastowym nie są objęte opłatą ryczałtową".

Art. 2. Ustawa z dnia 21 marca 1910 r. zawierająca przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych (Zb. ust. prusk. z 1910 r. str. 261 i z 1917 r. str. 17), zmieniona ustawą z dnia 24 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 292), rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 25 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. № 19, poz. 187), ustawą z dnia 11 kwietnia 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 449) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 9 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 43, poz. 452), ulega dalszym następującym zmianom:

1. Art. 3 otrzymuje brzmienie następujące:

"Pełną opłatę w znaczeniu niniejszej ustawy stanowią stawki wymienione w § 33 ustawy o kosztach sądowych w sprawach niespornych".

2. Art. 15 otrzymuje brzmienie następujące:

"Za sporządzenie pism, jako też na pokrycie opłat za przesyłki pocztowe pobiera adwokat opłatę ryczałtową, o ile sporządzenie pisma lub wysyłka pocztowa mieszczą się w ramach czynności podlegających opłacie.

Poszczególne opłata ryczałtowa wynosi dwadzieścia od sta przypadającej do uiszczenia opłaty, jednakowoż najwyżej sto złotych, a najmniej dwa złote.

Obok opłaty ryczałtowej przysługuje adwokatowi opłata kancelaryjna:

1) za odpisy sporządzone na wyraźne żądanie;

2) za odpisy, których sporządzenie przekracza ramy czynności podlegającej opłacie.

Wysokość opłat kancelaryjnych określa się według przepisów ustawy o kosztach sądowych w sprawach spornych.

Opłaty telegraficzne oraz telefoniczne w obrocie międzymiastowym nie są objęte opłatą ryczałtową".

Art. 3. O ile przepisy innych ustaw powołują się na postanowienia, które w myśl art. 1 i 2 uległy zmianie, wstępują w ich miejsce odpowiednie postanowienia w brzmieniu powyższych artykułów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Upoważnia się Ministra Sprawiedliwości do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ordynacji o opłatach adwokackich z dnia 7 lipca 1879 r. oraz ustawy zawierającej przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych z 1910 r. w przekładzie polskim wraz z późniejszymi zmianami włącznie ze zmianą niniejszą w postaci jednolitego tekstu.

Art. 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na obszarze sądów apelacyjnych: poznańskiego i toruńskiego oraz sądu okręgowego katowickiego i wchodzi w życie po upływie 14 dni po dniu ogłoszenia.

Rozporządzenie niniejsze stosuje się do spraw, które zawisły przed wejściem tegoż rozporządzenia w życie, o ile instancja nie ukończyła się przedtem.

Przez koniec instancji rozumie się, jeżeli instancja kończy się wyrokiem — czas doręczenia wyroku, a jeżeli niema środka prawnego przeciw wyrokowi — czas jego ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

474.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 10 czerwca 1927 r.

w sprawie zmiany § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. o lichwie pieniężnej.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Paragraf 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 czerwca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 56, poz. 574), którego moc obowiązująca została przedłużona na czas nieoznaczony ustawą z dnia 30 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. № 62, poz. 372) otrzymuje brzmienie:

„W pieniężnych stosunkach kredytowych nie wolno wymawiać sobie i pobierać korzyści majątkowych w formie procentu lub jakiegokolwiek innej formie przewyższających 15% od stał rocznie w gotówce lub w innych wartościach”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

475.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 10 czerwca 1927 r.

zmieniające zakres uprawnionych w myśl ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na zasadzie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Do art. 2 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 32, poz. 195, z r. 1922 № 67, poz. 608 i z r. 1924 № 21, poz. 223) dodaje się w końcu punkt „e” treści następującej:

„e) w formacjach obcych, uznanych przez Państwo Polskie za takie, które na zasadzie przymierza lub porozumienia z siłą zbrojną polską, walczyły w obronie Polski przeciw państwom nieprzyjaciel-